

Egy költőt ünnepeltek itt,
aki Krisztust kiált, mikor
az erőt is megtörte már a próba,
s bárány helyett a farkast hirdeti
s kemény öklére büszke Európa.

Egy költőt ünnepeltek itt,
ki mindenkit megért és sohasem ítél,
s „csak tiszta test, akár az encián,
és lélek, mint a fenyvesormi szél“.

Virág és szél a hegytetőn...
Ösvény vezet felé, erős kapaszkodó,
de hangot hallotok, vigasztalót,
s elétek villan fönn a régen áhított világ,
s egy napsütötte tó.

Ötven év?
nem azt köszöntöm én a költő ünnepén,
költőnek nincs kora.
Ma gyermek még és új játékra kész,
egy pillantás, és újra régi mester,
aki a gyermek századot tanítja,
tapasztalt bölcshez illő türelemmel.

Társát köszönti most a gyermek,
lélek a lelket, aki eretnek
hadak között hűségre példakép;
fiú köszönti apját, egy hitvány
korban! elkéhez hű tanítvány!

RADNÓTI MIKLÓST IDÉZVÉN*

Törékeny testű költőtársam, kit megölt
a tébolyt viharzó zsarnoki önkény: téged
idéz most az emlékezés szomorú borongása!
Mely tündérek szárnyán szállnak szerteszét
szellemmé vált tested éneklő porszemei most?
Merre csatangolsz, merre szálldosol, milyen hegyek
és völgyek vonulatában folytatod tovább
végtelen vándorlásaid odafönt?
Jelenj meg anyyali lélek; öltözz zengő
szavaidba egy pillanatra csak, — hadd lássuk
el-elborongó kamaszarcod újra,
mint vigasztaló látomást!

Berda József

* A költő 40-ik születésnapjára.